

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5730/2561

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคโจทก์ นางวิมลวรรณ นาคชนหรือกองแก้ว กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 4, ป.พ.พ. มาตรา 1599

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่... (1) รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์" เมื่อโจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทรัฐวิสาหกิจ จัดตั้งตาม พ.ร.บ.การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ.2503 ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับ พ.ร.บ.รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ.2543 ดังนั้นจะนำประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีเรียกหรือรับหลักประกันการทำงานหรือหลักประกันความเสียหายในการทำงานของลูกจ้าง พ.ศ.2551 อันเป็นการจำกัดความรับผิดชอบของผู้ค้าประกันกรณีทั่วไปมาใช้บังคับแก่การค้าประกันกรณีลูกจ้างเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจหาได้ไม่ จำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดที่ ณ. ก่อให้เกิดขึ้นตามสัญญาการค้าประกันแก่โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 1,062,926.46 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 837,116.13 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ขาดนัด จำเลยที่ 2 ให้การขอให้ยกฟ้องและฟ้องแย้งขอให้บังคับโจทก์ชำระเงิน 788,346 บาท และค่าทนายความแก่จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 3 และที่ 4 ให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้งของจำเลยที่ 2 ระหว่างพิจารณา จำเลยทั้งสี่แถลงขอสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การทั้งหมดและจำเลยที่ 2 แถลงสละประเด็นตามฟ้องแย้งไม่ติดใจประเด็นตามฟ้องแย้งอีกต่อไป ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 837,116.13 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (วันที่ 13 กันยายน 2556) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดไม่เกินกว่าทรัพย์มรดกที่ตนได้รับจากกองมรดกของนายณรงค์ ผู้ตาย และให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันรับผิดในฐานะผู้ค้าประกันการทำงานไม่เกิน 42,830 บาท โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงว่านายณรงค์ เป็นพนักงานของโจทก์ ปฏิบัติงานที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาครังสิต จังหวัดปทุมธานี วันที่ 21 กันยายน 2555 นายณรงค์ได้ถึงแก่ความตายด้วยโรคหัวใจวายฉับพลัน ระหว่างเดือนสิงหาคม 2545 ถึงเดือนตุลาคม 2545 นายณรงค์ได้ปฏิบัติผิดระเบียบคำสั่งของโจทก์และบกพร่องต่อหน้าที่ทุจริตต่อหน้าที่การงานและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2548 นายณรงค์ทำหนังสือรับสภาพหนี้และขอผ่อนชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นเงิน 920,550 บาท ผ่อนชำระแล้วเป็นเงิน 153,000 บาท คงเหลือ 767,550 บาท ต่อมานายณรงค์ได้กระทำความผิดขึ้นอีกโดยรับจ้างงานขยายเขตระบบจำหน่ายแรงสูงภายในและติดตั้งหม้อแปลงให้แก่ผู้ประกอบการของนางสายใจ และหอพักของนายจิราวัฒน์ และรับเงินค่าใช้จ่ายจากผู้ใช้ไฟฟ้าแล้วไม่นำเข้าบัญชีเป็นเงิน 69,566.13 บาท จำเลยที่ 1 และที่ 2 ในฐานะทายาทโดยธรรมผู้มีสิทธิได้รับมรดกของนายณรงค์ต้องร่วมรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหาย จำเลยที่ 3 และที่ 4 ในฐานะผู้ค้าประกันการ

เข้าทำงานของนายณรงค์ต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายตามสัญญาค่าประกัน แต่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเกินกว่าทรัพย์สินมรดกที่ตกทอดแก่ตนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1599 และมาตรา 1600 กรณีมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ประการแรกว่า โจทก์มีสิทธิติดดอกเบ๊จากจำเลยทั้งสี่ได้ตั้งแต่วันใด กรณีตามสัญญารับสภาพหนี้และผ่อนชำระ ค่าเสียหาย 920,550 บาท ซึ่งยังคงเหลือยอดหนี้ค้างชำระ 767,550 บาท ตามสัญญาดังกล่าว ข้อ 2 ระบุว่านายณรงค์ขอผ่อนชำระเงินดังกล่าวในอัตราไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของเงินเดือน โดยยอมให้ โจทก์หักจากเงินเดือนงวดเดือนสิงหาคม 2548 เป็นต้นไป แต่นับจากเดือนพฤศจิกายน 2552 นายณรงค์ก็ไม่ชำระหนี้ให้แก่โจทก์อีก จึงตกเป็นผู้ผิดนัดต้องชำระดอกเบ๊ให้แก่โจทก์นับแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 2552 ซึ่งเป็นวันหักเงินดังกล่าวจากเงินเดือนของนายณรงค์เป็นต้นไป ส่วนกรณีนี้ ตามความเสียหายอิกรายการที่นายณรงค์กระทำละเมิดต่อโจทก์ 69,566.13 บาท ต้องรับผิดชอบใน ดอกเบ๊นับแต่วันที่นายณรงค์กระทำละเมิดคือวันที่ 24 กรกฎาคม 2552 แต่เมื่อโจทก์ขอ ติดดอกเบ๊นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2556 จึงเห็นควรกำหนดให้ตามที่โจทก์ขอ ที่ศาลแรงงานกลาง ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระดอกเบ๊นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (วันที่ 13 กันยายน 2556) ส่วนจำเลย ที่ 3 และที่ 4 ไม่ต้องชำระดอกเบ๊นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหา ที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ประการต่อไปมีว่า ศาลแรงงานกลางให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 ใน ฐานะผู้ค้ำประกันการทำงานของนายณรงค์ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่เกิน 60 เท่า ของ อัตราค่าจ้างรายวันโดยเฉลี่ยที่นายณรงค์ได้รับตามประกาศกระทรวงแรงงานนั้นชอบหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่ (2) รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์" ดังนั้นจะนำประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเรียกหรือรับหลักประกัน การทำงานหรือหลักประกันความเสียหายในการทำงานของลูกจ้าง พ.ศ.2551 ออก โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 อัน เป็นการจำกัดความรับผิดชอบของผู้ค้ำประกันในกรณีทั่วไปมาใช้บังคับแก่การค้ำประกันกรณีลูกจ้าง เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจหาได้ไม่ เมื่อโจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทรัฐวิสาหกิจ จัดตั้งตาม พระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ.2503 ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติแรงงาน รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ.2543 ประกาศกระทรวงแรงงานดังกล่าวข้างต้นจึงไม่อาจนำมาใช้บังคับ แก่โจทก์ได้ จำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดที่นาย ณรงค์ก่อให้เกิดขึ้นตามสัญญาค้ำประกัน ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 รับผิดชอบ ไม่เกิน 60 เท่าของอัตราค่าจ้างรายวันโดยเฉลี่ยมานั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ ข้อนี้ฟังขึ้นเช่นกัน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสี่ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 837,116.13 บาท พร้อมด้วยดอกเบ๊ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 767,550 บาท นับแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 2552 ดอกเบ๊ถึงวันฟ้อง (วันที่ 13 กันยายน 2556) ต้องไม่เกิน 222,536.92 บาท และของต้นเงิน 69,566.13 บาท นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2556 ดอกเบ๊ถึงวันฟ้องต้องไม่เกิน 3,273.41 บาท เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลแรงงานกลาง

องค์คณะ

ทวีป ต้นสวัสดิ์ · ธีระพงศ์ จิระภาค · เอกศักดิ์ ยันตรปรกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5730/2561>